

25

אמרו חכמים בלאכול משלנו ואין כאן מגלה לו פנים דמיחא ליה
 וכ"ש שלא יאמר לו קום אכול וכן עיקר: רבי יוחנן ספוקי
 מספקא ליה יש מקשים מהא דאמר במסכת נידה קטן ספקדיש
 ואכלו אחרים ר' יוחנן אמר לוקם כשכח מופלא סמוך לאיש
 דקסבר מופלא סמוך לאיש דאורייתא ואחצ"י עלה מדתניא
 יתומה שגדרה בעלה מפר לה ואי מופלא סמוך לאיש דאורייתא
 היכי אתיא הפרה דגשואין דרצון ועקר הקדש דאורייתא ופריך
 רבא בר שילא דקטן אוכל נבלות הוא ואין צ"ד מלווין להפרישו
 אלמא לר' יוחנן פשיטא ליה וי"ל דאין הכי קאמר' דר"י עבד
 כמאן דמפסקא ליה ואזיל ומדחי ומיכו כיון דר' פדת פריך
 שפיר מאי דאקשו ליה ועבד זה עובדא קום לי דר' יוחנן הכי
 ס"ל ויש מתרבי' בפנים אחרים זה ר"ל נכון. ומיכו אמסקנה
 דהתם לא קשה מידי דהא פריך מתני' משום דר' פנחס דאמר
 כל הנודרת על דעת בעלה נודרת וכדפי' בדוכתא בס"ד:
 ומיהו שמעינן דהא סוגיא דאפילו במופלא סמוך לאיש
 אמרו דקטן אוכל נבלות אין צ"ד מלווין להפרישו וה"ה
 לאביו דהא מדמינן להו אביו להפרישו והדין עס רבינו ז"ל
 שאם הגיעו לחינוך חייב אביו להפרישו והדין עס רבינו ז"ל
 דהיאך יתנונו במלות עשה ויניחנו לאכול נבלות וערפות וכיון
 שכן יש לנו לומר דכל מאי דמיייתי בגמ' בקטן גבי אביו מייירי
 בקטן שלא הגיע לחינוך אי נמי דההיא דמ' נידה לא ק"ל הכי
 אמסקנה דפריש טעמא דמתני' משום דר' פנחס ולעולם קטן
 שהגיע לחינוך חייבין צ"ד מדרבנן להפרישו מנבלות ואיסורי'
 וכן דעת מהר"ם ז"ל ה"ה בס"ד דר' רבי ז"ל: קתני מיהת
 אין חוששין ציוק שקן פי' אלמא קטן האוכל נבלות אין צ"ד
 מלווין להפרישו ופריך' התם משום סנה' וא"ת בשלמא למאי
 דפריך' דהתם משום סנה' היינו דקתני סיפא ולא יאכלנו
 נבלות שקלים ורמשים מפני שאינו מסוכן אללם הא חלב מאכלין
 אותו צידים וכי קתני רישא יונק תינוק היינו שיונק על ידינו
 שמוקין אותו לכתחלה אבל למאי דס"ד דרישא מניחין אותו
 ליונק קאמר משום דקטן אוכל נבלות ליתני צידים שלא יניקנו
 חלב נכרית ובהמה טמאה וי"ל דאין לס"ד דאפשר דה"ל למתני
 הכי וחדא מייניכו נקט: לא לריבא דאיכא לערע שבת דאסור
 סקילה גזרו זה רצון פי' ואש"י דמפרק בלאחר יד הוא וה"ל
 שבותא דרצון שאין ידשה חלל בגדולי קרקע לא שריא ליה
 בשבת משום לערע אלמא לא התיירו פי' ישראל בחולי שאין צו
 ספק שבות מדצריהם ואפי' פי' שני ואפילו שהתיירו צו שבות
 דאמירה לעכו"ם כל לרבי חולא שאין צו סנה' נעשית פי'
 עכו"ם וק"י' לכו לרבי ז"ל פל הא דאבא שאול מיהא דאמר ר'
 מריוס צפ' אשפי' גונה יונק חלב בשבת ואינו חושש ואש"י
 דליכא חלל לערע וק"ל התם כר' מריוס כדאיפסקא הלכתא
 בהדיא ויש שחירך דהא דאבא שאול פליגא וליה הלכתא כוותי'
 ור"ת ז"ל פי' דהכא לער תיפאזון בעלמא כי חולי יחלם מפני כן
 אבל התם לער חולי דגונה הוא מכאזי לו ורפואתו בחלב
 וכדאיתא בפרק מרובה שהדבר ידוע שהחלב יפה לו ויש צו
 לער כל הסוג התיירו אפילו בשבת שבות פי' שני ואין למדין
 ממנו חלל לער כיוצא בו דגונה ורפואה מסוימת וידועה
 דחלב ולכך פריש זה וכבר כתובתא לה בדוכתא ודוכתי
 אחרוני בס"ד:

פי' גזירה משום החרת יבמה לשוק פי' דמאן דחזי סבר
 דאין שצק' לה גזים מפני שגשואי' גמורי' ודחו
 יצק' יבמה ואחו למשרייה לשוק בלא תליה ולענין פסק ק"ל

כעובדא דר' פדת דקטן אוכל נבלות אין צ"ד מלווין להפרישו
 דליכא אמורא דפליג עליה בהדיא והא פריך כל מאי דאקשו
 עליה ובבבלי תלמודא פרכי' הכא להדיא קטן אוכל נבלות הוא
 ובדפרכי' לי צריש פרכי' עוד דר' פדת עבד זה עובדא אלמא
 הכי ק"ל שפיר ותלמודא מתרין בהכי להדי' מתניתא דצפ' ואלא
 הכי הלכתא:

דמי' אסור מן התורה להאכילו צידים גם לומר לו קום אכול
 וכדנפק' לן מקרא וי"א מרבתי' ז"ל דצ"סורי' של
 דצריהם מתנינן לכו חדא דרגא ומאכלין אותו צידים בקטן
 שלא הגיע לחינוך מיהת דהא למאן דסבר בסוגין דקטן אוכל
 נבלות צ"ד מלווין להפרישו מודם ה"ה דצ"סורי' דרצון אינם
 מלווין להפרישו אבל מהר"ם ז"ל ה"ה אומר שחין לנו לעשות
 דמיון זה להתייר להאכיל צידים שום איסור: והא דאמר'
 צפ' ר' אליעזר גבי בשות' וליתן ליה לחינוך וליוצא טעמא
 דמילתא מפני שהוא אסור קל של דצריהם דלרבי משרשי' לאו
 עירוב' ה"ה חלל מפני מדת חסידו' דאי לא כיכי ה"ה מקיימו
 לדעת ובדכתי' דוכתי' בס"ד ותדע דצבאל מערבי צו הא
 דאמר' התם שמעריצין לגדול צ"ה ומפרשי' התם טעמא
 דאש"י דלא חזי אוכל לגדולי' הא חזי לקטן וי"ל כיון דשאי
 התם דחזי לגדול למחר אבל מאי דלא חזי לעולם לגדול אין
 מערצין צו משום דחזי לקטן מ"ה הדבר נראה חמת לעלמו
 שאין להאכיל צידים אפילו לקטן שלא הגיע לחינוך ואיסורי'
 של דצריהם ולא משום דילמא אותו למסרך שלא נאמר כן אלא
 במה שאנו עושים לנכדנו כדמפרש צ"ה עירובי' חלל טעמא
 דמילתא שלא להקל בצ"סורי' דרצון וכן עיקר מר' ה"ה.
 ובהכי סליק פרקא שבת לאל בורה שילם:

פרק חמשה-עשר

גמרא תנא שלום צינו לצניה משום דקצעי למתני קטעם צינו
 לצניה פי' דמסתמא אש"י דלא ידעי' אם שלום צינו
 לצניה או אם יש שלום צעולם כרי ה"ה נאמנה ואידי' דצעי
 למתני סיפא קטעם צינו לצניה מלחמה צעולם תנא רישא שלום
 צינו לצניה ושלום צעול' וסיפא דוקא רישא לאו דוקא: הדר
 א' רבא רעבון גריעה ממלחמה פירש משיקרא חמר דעדיף
 ממלחמה דסבר דרעבון ליכא למימר כלום בדדמי כיון דחזא
 האי עובדא דאסתא דאמר בדדמי אס כן רעבון שייך בדדמי
 הא ודאי גריעה הוא ממלחמה. דאלו מלחמה כי אמרם מת
 במלחמה הוא דלא מהימנא אבל מת על מיעטו מהימנא ואלו
 רעבון עד דאמרם מת וקצרתיו פירוש דמלחמה אס חלב על
 מיעטו ומת מהימנא דהשתא לא אמרם כלום בדדמי כדאמרם
 דרעבון מכיון דידעה שאין שום מאכל ומשקם עמו אבל אס
 אמרם במלחמה שירד בעלם במלחמה וסוכה שם וחזר ומת על
 מיעטו לא מהימנא דהא אמרם בדדמי דכיון דחזאי דמחויבה
 צרומת' מהב רבא אמרם לא חיי כדאמר' לעיל וי"א דאפילו
 צ"ה מהימנא שלא חששו דאמרם בדדמי צ"ה חלל כשהיא
 ירעה מלשכות עמו ושצק ליה ואיתא כשהיא דרעבון דשצקא
 לגבא מפחד רעבון וכשלא הביח' לו שום מאכל והניחתו חולה
 אמרם בנפשה ודאי מת ובמלחמה כי חזאי במלחמה שהוא מוכה
 מכת חרב ויראם לנפשה ואיתא ואמרם דמת דכדמי' לה דכס"ה
 לא חיי אבל כשצ' לציתו מקום שאין שם פחד ולא שצקא לי
 הא ודאי כשאמרם מת על מיעטו היינו משום דחיתיה דמית

ממש
 גוסס
 נראה
 וקצרי
 ועטמ
 חיישי
 ז"ל
 זה
 ה"ה
 ביה
 צעול
 מה
 אמרי
 דכשה
 דאיכו
 דלא
 מיעט
 על
 של
 כל
 מלחמ
 בלחז
 האש
 חזקה
 טמאו
 אמרם
 שאינו
 נעמל
 ויש
 מחזק
 אמרי
 וחשש
 ה"ה
 התם
 וחכמ
 ה"ה
 מהי
 אשמי
 אומר
 לא
 שייך
 ה"ה
 ה"ה
 ש"ה
 ודאי
 הדמי
 האש
 דאי
 לחוש
 דכו
 שכו
 ואיכ
 ונר
 במש